

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Marele dar al credinții.

(Urmare.)

Eu nu cred nimica. Doi studenți de Universitate. Aceia, cari se fălesc că ei nu cred nimica, spun o mare și soadă golătafe, care apoi nu o pot nici decum dovedi și susțineă. Era vremea de examene pentru studenții de Universitate. — Mai mulți tineri călătoriau la olaltă, în acelaș vagon, când se născu o ațunungă ceartă între un elev dela Universitatea de Gand, și un elev dela Universitatea din Lovania. Cel d'ntâi se fălia că el nu mai crede nimica fiindcă credința cu toate învățăturile ei descoperite este un lucru din alte vremuri. *Eu dară nu cred, decât numai ceea ce pricep și cuprind*, zicea acest student. Celalalt student din Lovania, care cu mare laudă se făcu doctor în drept, îi răspunse: Bagă bine de seamă frate, că tu cu învățăturile tale nimicești întreagă istoria. *Tu dară nu crezi nimica? Tudară tăgăduiești învierea lui Hristos? — De bună seamă. — Dar învierea lui Hristos și celelalte temelii ale descoperirii, au nu sunt ele fapte mărturisite și dovedite de Istorie? — Eu nu cred decât, numai ceea ce văd*, zise necredinciosul. — Tu numai aceea crezi, ce vezi? Spune-mi tu, frate: crezi tu în împărăția lui Carol cel Mare? Asta da, o cred. — Dar tu ai zis că nu crezi decât numai ceea ce vezi. — Tu dară

ai văzut împărăția lui Carol cel Mare? La aceste cuvinte izbucni în tron un râs mare. Tinărul necredincios era zdrobit. Noroc că au sosit la stație, unde s'a scoborât în grabă, numind pe credinciosul student: *clerical*, adică iubitor de preoți.

Necredincioșii cred mai mult decât cum nu mărturisesc. — Volney. — Cei ce se laudă că nu cred nimica, cred mai mult decât cum socotesc ori mărturisesc. În fundul inimei lor este o credință, pe care dânsii o socotesc stânșă, dar aceea e numai adormită; ea se trezește în minutele de grele încercări. — Volney, care muri în necredință la anul 1820, se laudă că nu crede nimica. Călătorind odate cu corabia, pe mare spre America, se porni o vreme grea. Atunci luă niște mațanii (un rozar) și începu a se ruga, și până ținu viforul, a dovedit că crede în Dumnezeu și în Preacurata Vergură Maria.

Ce înseamnă a nu crede nimica Un necredincios rușinat de o muiere. Un necredincios, aflându se într'o anumită societate, se laudă că el nu crede nimica. Domniule, îi răspunse o muiere, Domnia — Ta te smerești prea tare, și prețuești mai mult decât cum spui, *pentru că a nu crede nimica este o însușire deschilinită a dobitoacelor.*

Simbolul Apostolilor. Obârșia lui. Înainte de a se despartii Apostolii și a se împrăștia în lume — ca să propovăduiască credința creștinească, au alcătuit

învățătura, pe care aveau să o predice păgânilor — în acel cuprins, pe care toate veacurile, răzimate pe predanie statornică l'au numit totdeauna *Simbolul Apostolilor*, iar noi îl numim astăzi și Credeu, sau *Cred întru Unul Dumnezeu*. E foarte de crezut că Apostolii nu au scris acest Simbol, și de aceea sunt atâtea deosebiri — de altcîm de puțină însemnătate în Simbolul Apostolilor, care a fost cu mult mai scurt, decât acela, pe care-l mărturisim astăzi. Simbolul Apostolilor apoi s'a desfășurat mai pe larg în Săboarele dela Nicea și din Constantinopol, de aceea Simbolul de credință de astăzi se și numește Simbolul Niceno—Constantinopolitan. Inșă temelia acestuia este simbolul Apostolilor, singura învățătură răspicată, deși lăsată de moștenire din gură în gură, pe care fiecare Apostol a dus-o cu sine ca temelie a toată predicarea sau propovăduirea lor.

Încheiere.

Pentru a ne păzi și susținea credința, trebuie să o iubim, să ne nizuim a o cunoaște cât de bine, și după pilda Sfinților, adeseori să rostim, Simbolul credinții.

Frați creștini! Voi aveți frumoasa și creștineasca datină, că decâteori ziceți rugăciunile sau ocinașele, tot mereu roștiți și Simbolul credinții. — Țineți și urmași și mai departe acest bun obicei, moștenit din moși — strămoși, și decâteori roștiți Simbolul credinții, fiți cu deosebită băgare de seamă la fiecare închiietură de credință... Socoliți totdeauna că e mare lucru a avea credința adevărată, aceasta e un mare dar dela Dumnezeu. Socoliți și cumpăniți, că și astăzi sunt mai mulți păgâni și necredincioși decât creștini, și că trebuie să treacă multe sute de ani, până ce se vor încreștina sutele de milioane de păgâni din lume...

Rugați-vă adeseori pentru întoarcerea la credință a păgânilor și a celor rătăciți dela adevărata credință catolică. — Sfântul Pavel — scrie la Efezeni în cap. 2. 8. următoarele despre marele dar al credinții: „Căci cu dar sunteți mântuiți prin credință,

și aceasta nu din voi, ci al lui Dumnezeu este darul; nu din fapte, ca să nu se laude cineva”. — Mulțămiiți dară în toată vremea lui Dumnezeu pentru acest dar mare...

Rătăcirile sectelor cu privire la îmbrăcămintele preoților.

(Continuare)

Vedem unde duce ura sectelor față de preoți, pe cari i-a lăsat Domnul Hristos. Ei voiesc a pune în praxă ura credincioșilor față de preoți socotind, că: „Lua voi păstorul și se va nimici turma!” (S. Scriptură).

Numai așa se poate înțelege pentru ce aplică cuvintele lui Isus (Marcu 12, 38) la preoți, zicând că ei ar fi farizeii, și umblă în haine lungi (reverendă).

Vedem, că nu la preoți se referesc cuvintele aceste ci la farizeii fățarnici, de pe vremea lui Hristos.

Dar nu-i mirare, că-cu conducătorii lor sunt oameni fără pregătire teologică, nu cunosc limba grecească, în care s'au scris noul testament. Așa de pildă șeful „Studentilor de biblie”, dl. Sima, care în America era un lucrător simplu, și de prezent are o curte frumoasă la Cluj, om fără pregătire teologică, și necunoscând limba grecească, în anul 1924 a scris o proclamație, în care stă: „Hristos a fost dușmanul popilor” Apoi în calendarul 1925 scrie: „Preoții, creștini, îmbată lumea cu teolog a lui Satan”.

Aceste cărți Domnul Sima le imparte între oameni, deci e clar că voiește a sădi ura credincioșilor față de preoți „Lua voi păstorul și se va nimici turma”.

Mai bine să învețe domnia sa limba grecească și să nu urască preoții, că-cu și el sefolosește de scriptura, care preoții cei din bătrâni ni-au lăsat-o, căci secta aceasta numai dela Russel există, din anul 1913. Apoi să se îngrijească ca să nu facă rătăcirii ca și cu anul 1925.

Ca o persoană simplă de preot, am probat să combat rătăcirea aceasta în privința îmbrăcămintelor preoțești. — Apoi fraților noștri sectari le recomand, să învețe limba latină, grecească, studiul biblic, dogmatica, și să aibă și credință și apoi să-și scrie în gazete, păreri lor.

E întrebare — mai cu seamă dacă sunt fanatici, glasul nu va fi „Glasul celui ce strigă în pustie?”

(Sfârșit)

Despre Mărturisire sau Spovedanie.

(Urmare)

Purtarea ce o arată Dumnezeu în judecata Pocăinții e deosebită de ceea ce se obicinuește în tribunalele sau judecățile din lume cele-civile. În acestea cel vinovat se osândește dacă mărturisește răul și fărădelegea, în spovedanie sau în judecata Pocăinții se osândește omul când păcatul se tăgăduiește și se tace. Despre aceasta a voit Dumnezeu să ne dea o pildă înfricoșată chiar dela începutul lumii în nefericitul Cain — când în mărturisirea lui a voit ca în umbră să închipuiască judecata aspră — ce o va aduce împotriva acelor care vor ascunde ori tăgădui în spovedanie păcatul. După ce a săvârșit crudela ucidere de frate, Cain aude glasul lui Dumnezeu care-l întreabă: *Unde este fratele tău?* La acest glas păcătosul în loc să-și mărturisească cu părere de rău fărădelegea, în chip nerușinat voește să o ascundă, zicând că nu știe unde e fratele: *Nu știu, au doară păzitor fratelui meu sunt eu?* La acest răspuns de tăgăduire se mânie Dumnezeu pe Cain și-l fulgeră cu un blăstăm înfricoșat: *Și acum blăstămat vei fi tu pe pământ.* Fac. 4. Cearcă tâlcuitorii sfintei Scripturi pentru ce n'a blăstămat Dumnezeu pe Cain când a săvârșit, groaznica fărădelege, ci numai când a cutezat să o ascundă și răspund — că aceasta a făcut-o ca să ne dea a înțelege că a ascunde și tăinui păcatul — când El voește și poruncește ca să se descopere, e un păcat care mai mult ca ori și care așită mânia sa Dumnezească, pe carel pedepsește cu mai mare pedeapsă. — Sf. Ambrosiu zice: *Fiindcă Cain a tăgăduit și a ascuns dinaintea lui Dumnezeu păcatul său și-a agonisit o mai mare pedeapsă.*

(Va urma)

Să ne luptăm pentru credința cea adevărată!

Trăim în timpul când trebuie ca fiecare să fie în stare a da piept cu rătăcirile și amăgirile ce să răspândesc cu repeziciune în lumea creștină. Cuvintele Domnului Isus și ale apostolilor săi s'a împlinit și se împlinesc întocmai. Domnul a spus: „Mulți profesii mincinoși se vor ivi și pe mulți vor amăgi”. Mat. 24: 11.

Pentru a ne convinge despre această, n'avem decât se resfoim istoria bisericească. Paginile ei dovedesc clar aceasta. Ea ne mărturisește, despre toate ereziile și rătăcirile cari s'au strecurat dela întemeierea bisericii și până azi. E fapt istoric, că încă pe timpul apostolilor, unii încercaseră a sămăna neghină în grâul curat. Să știe cum unii învățau că trebuie a se tăia împrejur, alții că trebuie păzită în întregal legea lui Moisi etc. Apostolii au avut mult de luptat contra amăgitorilor. Doar nu în zădar a exclamat Sf. Pavel; „chiar eu sau inger din ceruri de vă va vesti vouă o altă Evanghelie, să nu credeți.” Ca noi să putem lupta contra amăgitorilor și înșelăciunilor de tot felul, cari î-și iau un avânt din ce în ce tot mai puternic, avem lipsă de a fi statornici în credință. Această statornicie însă, de care avem neapărat nevoie, nu să poate câștiga altcum, decât numai atunci când noi vom dărâma idolii prefăcuți din oameni, punându-ne încrederea în legea lui Hristos.

A fi statornici în credință, înseamnă a ținea tare la credința catolică și a-i practica vârtuțile ei. A crede în Isus Hristos, înseamnă a crede că cuvintele sale sunt de origine divină, deci adevărate. Noi trebuie să fim creștini nu cu frazele ci cu faptele. Caracterul nostru trebuie să fie schimbat, trebuie să fie în conformitate cu principiile morale. O Astfel de educație a caracterului și pregătirea unei omeniri ideale, pe temeiul principiilor împărăției cerurilor a urmărit Isus Hristos. Dar durere, mulți oameni azi, prin faptele lor nu arată a fi creștini. Intocmai ca farizeul din Sfânta Evanghelie, mulți azi, spun că ei sunt, mai buni ca ceilalți creștini prin faptul că nu beau, nu fură, nu injură etc. Aceștia să cunosc sub numele de „pocăiți”, cari după cum se numesc sunt nazoreni, bapțiști, studenți în Biblie, (mileniști) și cine știe mai cum. Toate acele fapte, că cineva nu bea, nu fură, nu injură etc. sunt fapte bune. Dar ce folos de ele, dacă te lepezi de credința catolică, de aceea credință, pentru care s'a vărsat sângele a lor mii și mii de martiri, de credința întemeiată de Domnul Isus propovăduita și de apostolii săi. Iacă, aci este greșala. Că cineva are fapte, dar n'are credință nu-i folosește nimic. Precum tot nimic nu-i folosește nici la acela ce are credință, dar n'are fapte bune. Apostolul a spus: „Credința fără fapte moartă este.” Că pocăiții se silesesc a face fapte bune, e fru-

mos dar nu e frumos că ei neagă credința apostolică, neagă dumnezeirea lui Isus Hristos, care ne-a răscumpărat pe noi. Dacă ei neagă dumnezeirea lui Isus Hristos, dacă ei nu cred în Sf. Treime, la ce ar folosi faptele lor bune?

În calendarul familiei, pe anul 1927 edat de Ștudenții Bibliei, adevărat de pocăiți, la pag. 70 și 71 scriu: „Preoții mai învață doctrina treimei: adevărat, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, toate într-o persoană și egale în putere.” Apoi mai zic ei: „dacă Domnul Isus Hristos a fost Dumnezeu, atunci cum putea fi primit ca preț de răscumpărare însuși Dumnezeu?” Iar despre aceea, că Isus s'a rugat lui Dumnezeu în grădina getsemanii (Ioan 17: 1) Zic ei: „Poate să-și închipue vre-o minte sănătoasă, că el căuta să înșele pe ascultătorii săi, prin aceea că să făcea că se roagă Tatălui, când el se rugă lui însuși?”

Iacă dar cuvintele de hulă prin cari aceștia neagă dumnezeirea lui Isus Hristos! Neagă Sf. Treime! — Și când cineva le spune că e o teribilă greșală a nega dumnezeirea lui Isus, a nega Sfânta Treime, ei îndrăznesc a spune, că așa a fost credința creștină la început. Aceștia vin în contradicere cu credința apostolică. În Sfânta Scriptură celim; cum Sf. Pavel l'a numit pe Domnul Isus, că „El este peste toate Dumnezeu binecuvântat din veci”. Rom. 9: 5. Iar Sf. apostol Ioan zice: „Știm iar, că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat minte, ca să cunoaștem pe cel adevărat, și suntem în cel adevărat în Fiul său Isus Hristos, acesta este Dumnezeu adevărat și viață vecinică”. I. Ioan 5: 20. — Și sunt multe și multe citații în Sf. Scriptură, cari arată că Isus Hristos este cu adevărat Dumnezeu. Despre această am mai scris și în alte numere ale acestei reviste. Rătăcirile lor nu se mărginesc numai la aceasta. Ei nu cred că Isus Hristos a înviat cu acela corp în care

a murit, ei nu cred că Isus e cu corpul în ceriu și că la sfârșitul lumii va veni iar cu acelaș corp. Ei nu cred în existența raiului, purgătorului și a iadului. Ba ei nu admit nici aceea că sufletul e nemuritor. Și sunt multe și mari rătăcirile lor. Pentru ce iubiți cititori, vă rugăm ferii-vă de acești oameni necredincioși! Deoarece aceștia așa cum se infățișează în fața lumii, sunt profeți mincinoși. Ei sunt așa ca Imeneu și Filet „ca unii cari n'au nimerit în ce privește adevărul, zicând că învierea s'a făcut acum și răstoarnă credința unora”. II. Tim. 2: 18. Tot așa și unii pocăiți de azi, ștudenții Bibliei, în volumul lor intitulat „Studii în Scripturi”, la pag. 234 scriu: „În primăvara anului 1876 au înviat toți sfinții apostoli și alți biruitori... cari murise-ră în Hristos”.

Iacă, iubite cititor, cari sunt învățăturile acelora, cari poartă în mod fals numele de „pocăiți”, dar cari se leapădă de Hristos și de Biserica sa.

Motivul ce m'a determinat să scriu aceste rânduri, nu e făcut din ură față de ei, ci e pur și simplu o datorie sfântă, care trebuie să o aibă fiecare creștin atunci când vede multe suflete ducându-se în rătăcire. E o sfântă datorie de-a lupta pentru credința dată sfinților, — azi când murdăria minciunilor vre-a să spulbere și să acopere adevărul.

Înzadar încearcă dușmanii a lovi în instituția această mare, care este Biserica. Înzadar încearcă a sparge temelii pusă de apostoli, căci nu vor reuși, pentru că scris este: „porțile iadului (gura și răutatea nelegiuitorilor) nu o vor învinge”.

Deși „valurile mugesc, vișorul e îngrozitor”, totuși se nu avem frică când ne aflăm în Corabia lui Hristos.

Având toate acestea în vedere iubite celitorule, „rămâi în cele ce ai învățat și ai fost întărit. II. Tim. 3 14. — Da, rămâi membru credincios al sfintei biserici catolice, căci afară de această nu este mântuire!

Vasile Borca

Calendar săptămânal.

13—19 Marție 1927.

13. Dumineca I. în Păresimi. Ev, Ioan 1, 13. Păr. Nichifor.
14. Luni. P. Benedict și M. Alexandru.
15. Marți. M. Agapie.
16. Mercuri. M. Sabin.
17. Joi. C. Alexie.
18. Vineri. Sf. P. Ciril.
19. Sâmbăta. M. M. Hrisant și Darie.